

Ἱεροσολύμων, κυρίῳ Ἀνθίμῳ· νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν, εἰς κοινὴν ὠφέλειαν, ἐπιμελεία μὲν Παρθενίου μοναχοῦ Θεσσαλονικέως τοῦ ἀγιωτάτου, δαπάνη δὲ τῶν ἐν Βενετία φιλογενῶν πραγμάτευτῶν κυρίων, Χρήστου Ἰωάννου, Παναγιώτου Μαζοκαπάκη, Μιχαὴλ Γλυκῦ, Πάνου Θεοδοσίου, Γεωργίου Βελλούδου, Δημητρίου Δήμου, καὶ Γεωργίου Τερτούρη. αψηβ'. Ἐνετίησιν ἐν ἔτει 1792. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου. Τομ. 2. εἰς 8ον.

(334) — Βιβλίον καλούμενον Θεωρία ὀρθόδοξος Θεολογική, διηρημένον εἰς μέρη δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον παριέχει (γρ. περιέχει) λόγους τὸν ἀριθμὸν κβ'. τὸ δὲ δευτέρον, ἑτέρους τινὰς λόγους δημηγορικούς τε, καὶ πανηγυρικούς, καὶ τινὰ στιχουργικὰ ἐγχειρίδια. Πονηθὲν μὲν καὶ συντεθὲν σὺν πολλῷ πόνῳ, καὶ τῇ κατὰ δύναμιν ἐπιμελείᾳ παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελεστάτου, καὶ ταπεινοῦ ἐν ἐπισκόποις Χερρόννησου Γερασίμου Καλογνώμονος τοῦ Κρητὸς. κατὰ τὸ ἀψπὴ σωτήριον ἔτος, κατὰ Χάνδακα τῆς Κρήτης. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν, ἰδίοις ἐμαυτοῦ ἀναλώμασιν, εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. αψηγ'. Ἐνετίησιν 1793. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(335) — Ἀκολουθία ἑτεροφθάλμου καὶ ἀντιχρίστου Χριστοδούλου τοῦ ἐξ Ἀκαρνανίας . . . 1793. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετὰ τὴν 52 σελίδα ἀναγινώσκειται ἡ ἐφεξῆς προμετωπίς. • Ἀπάντησις Ἀνωνύμου πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἄφρονες κατηγόρους, ἐπονομασθεῖσα περὶ Θεοκρατίας. • Ὅτι ἅπας ὁ λόγος περὶ ταύτην στρέφει. Ἀρετῆς οὐ κατισχύσει ποτὲ κίς. 1793. Αὐγούστου 30. ἐν Λειψία τῆς Σαξωνίας. • Τόσον ἡ ἀκολουθία ὅσον καὶ ἡ ἀπάντησις εἶναι βιβλίον αἰσχρότατον πλήρες βανύσων ὑβρεων κατὰ τοῦ Χριστοδούλου καὶ τῶν ἐναντίων τούτου. ἐτυπώθη δὲ ἀνωνύμως ἐν Βιέννῃ.

(336) — Ἡ ἀθλιότης τῶν δοκησισόφων, ἧτοι Ἀπολογία ὑπὲρ τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν πρὸς ἀναίρεσιν τινῶν φιλοσοφικῶν ληρημάτων. Ἐπιστολὴ συντεθεισα πα-

ρά Κελεστίου τοῦ Ῥόδίου. Τεργεστέω· ἐν τῇ Καισαρική Βασιλικῇ τυπογραφίᾳ τῆς ἡγεμονίας. 1793. εἰς 4ον.

(337) — Λόγοι Πανηγυρικοὶ εἰς, τοῦ πανιερωτάτου ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφίας καὶ πομεναρχοῦ πάσης Λοδίας, καθολικοῦ κριτοῦ τῶν Ῥωμαίων, Κοροῦ Μακαρίου τοῦ Χρυσοκεφάλου, τῶν πρώτων τύποις ἐκδοθέντες, ἀναλώμασι τοῦ Θεοφιλεστάτου καὶ ἐλλογιμωτάτου ἐπισκόπου Ἡλιούπολεως, καὶ Θυατείρων, καὶ εὐπατρίδου τῆς μεγαλουπόλεως Θεσσαλονίκης κυρίου Λεοντίου, εἰς μνημόσυνον τῶν ἐξυτοῦ γεννητόρων. Οἷς καὶ ἕτερ' ἄλλα προτετέθησαν, οἷον βίος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Λεοντίου πατριάρχου Ἱερουσολύμων, μετὰ τινῶν κεφαλαίων τοῦ αὐτοῦ Θεολογικῶν. Θαῦμά τε πεπραγμένον παρὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἰς τὸν Μαλαξίου ἐν Κρήτῃ, καὶ ὑπὸ αὐτοῦ ἐκτεθὲν, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ τοῦ Θείου Εὐαγγελιστοῦ· τούτοις ἅπασιν ἐπισυνῆπται καὶ λόγος τις ἐν ἀπλῇ τῇ φράσει· ἐκφωνηθεὶς εἰς Θεσσαλονέκην, κατὰ τὴν ἡμέραν, τοῦτ' ἐστὶ τὴν δευτέραν Κυριακὴν τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἐν ἣ λαμπρῶς ἐκτελεῖται ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμά. Ἐν Κοσμοπόλει. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὑπὸ τὸ εἰκονικὸν ὄνομα *Κοσμοπόλις* ἐννοεῖται ἡ μεγαλοῦπολις *Βιέννα*, πρωτεύουσα τῆς Αὐστρίας ὅπου ἐτυπώθησαν οἱ λόγοι οὗτοι κατὰ τὸ 1793 ἔτος.

(338) — Ψαλτήριον Δαβὶδ τοῦ Προφήτου καὶ Βασιλέως. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν μετὰ τῶν κατασκευαστικῶν τροπαρίων καὶ εὐχῶν ἐν τῷ τελει τῶν Καθισμάτων, καὶ μετὰ τῶν ἐτησίων πολυελαίων φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου Κ. Κωνσταντίνου Κουσκουρούλη ἀφηγ'. Ἐν Βιέννῃ 1793. Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογραφίας Γεωργίου Βενδότη. εἰς 4ον. μικρόν.

(339) — Ὀκτώηχος Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ νεωστί τυπωθεῖσα σὺν τῇ προσθήκῃ τῶν δύο ἀναστασίμων

τροπαρίων. ἐν Βιέννῃ 1793. παρὰ Μαρκιδίου Πούλιου. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς περὶ τῆς ἐλδόμεως τὴν σημειώσιν τοῦ Ἀριθ. (3) τοῦ Καταλόγου τούτου.

(340) — Ἀπόδειξις τοῦ κύρους τῶν τῆς νέας καὶ παλαιᾶς διαθήκης βιβλίων, καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἀληθείας ὑπεράσπισις. ἡ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου, τῆς καλουμένης τελευταῖον διερμηνευθείσης διαθήκης, ἐκ τῆς τῶν Γάλλων φωνῆς μεταφρασθεῖσα, ἥπερ προσετέθησαν καίτινες σημειώσεις. 1794. ἐν Βιέννῃ. αψιδ. παρὰ τοῖς αὐταδέλφοις Μαρκί Πούλιου. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν λογίων ὁ ἀώνυμος μετὰφραστὴς τῆς βίβλου ταύτης εἶναι ὁ σοφὸς Νικηφόρος Θεοτόκης.

(341) — Βιβλίον ψυχωρελέστατον, διηρημένον εἰς τρία μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιέχει διδασκαλίαν σύντομον καὶ πρακτικὴν πρὸς τὸν πνευματικὸν, πῶς νὰ ἐξομολογήῃ μὲ καρπὸν· τὸ δεύτερον τρὺς κανόνας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ ἀκριβῶς ἐξηγουμένους μετὰ καίτινων ἄλλων ἀναγκαίων· τὸ δὲ τρίτον συμβουλήν γλαφυράν καὶ σύντομον πρὸς τὸν μειανοοῦντα, πῶς νὰ ἐξομολογηθῆται, καθὼς πρέπει, ἐκ διαφόρων εἰδασκάλων συνερανισθέν, καὶ εἰς ἄριστον τάξιν ταχθέν παρὰ τοῦ ὀσιολογικωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις κυρίου Νικοδήμου, καὶ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν, εἰς κοινὴν τῶν ἀναγιγνωσκόντων ὠφέλειαν. αψιδ'. Ἐνετίησι 1794. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου τούτου ἤγουν ἡ Διδασκαλία μετετυπώθη χωριστὰ τὸ 1834 ἔτος.

(342) — Προσθήκη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας Μελετίου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἄλλων τριῶν τόμων· ἐρανισθεῖσα μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐκ διαφόρων ἀξιολόγων συγγραφέων εὑρισκομένων ἐν τῇ περιφήμῳ Κ. Β. βιβλιοθήκῃ τῆς Βιέν-

νης εἰς τὴν ἀπλὴν ἡμῶν διάλεκτον παρὰ Γεωργίου Βενδότου τοῦ ἐκ Ζακύνθου. νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα ἐπιταγῇ μὲν καὶ δαψιλεῖ δαπάνῃ του ὑψηλοτάτου, εὐσεβεστάτου καὶ γαληνοτάτου Πρίγκιπος καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας, κυρίου κυρίου Ἀλεξάνδρου Κωνσταντίνου Μουρούζη Βοεβόδα, ᾧ καὶ προσεφωνήθη, ἐπιστάσις δὲ καὶ ἀκριβεῖ ἐπιμελείᾳ Πολυζώῃ Λαμπανιτζιώτῃ. Τόμος Δ'. περιέχων τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συμβάντα ἀπὸ τοὺς 1700 χρόνους γεννήσεως ἄχρι τῆς σήμερον· δηλαδὴ ὅλου τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἐν Βιέννῃ 1795. ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ὑπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότη. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ προσθήκη αὕτη ἐπειδὴ ἀποτελεῖ μέρος ὡς τέταρτος τόμος αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Μελετίου, ἧτις εἶναι τρίτομος, σχεδὸν ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε γράψαντες περὶ τῆς ἱστορίας ταύτης δὲν κάμνουσι ποσῶς μνεῖαν τοῦ συντάκτου τῆς προσθήκης Βενδότη. Ἴδε ἀνωτέρω τὸν Ἀριθ. (309).

(343) — Ἐξήγησις τῆς θείας λειτουργίας· συλλεχθεῖσα καὶ στιχορρηγηθεῖσα παρὰ Κωνσταντίνου Δαπόντε, τοῦ μετονομασθέντος Καισαρίου· ἀφιερῶθεισα δὲ τῷ πνευρωτάτῳ καὶ θεοπροβλήτῳ μητροπολίτῃ Οὐγγροβλαχίας κυρίῳ κυρίῳ Φιλαρέτῳ, ἡγεμονεύοντος τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ὑψηλοτάτου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Νικολάου Βοεβόδα τοῦ Μαυροκορδάτου. Τόμος Α'. Ἐν Βιέννῃ 1795. παρὰ Μάρκ. Πούλιου. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Δὲν ἔτυχε νὰ λάβω εἰς χεῖράς μου εἰμὴ τὸν α'. τόμον, καὶ ἔνεκα τούτου ἀγνοῶ εἴαν ἐξεδόθη καὶ ὁ β'. τόμος.

(344) — Σύνταγμα γραφικῆς Θεολογίας ἐν ᾧ ἐμπεδούται δι' ἰσχυρῶν ἐλέγχων ἡ ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, φιλοπονηθὲν παρὰ "...". Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν ἀψφῆ. Ἐνετίγησι 1795. ἐν τῇ Ὑπογραφίᾳ τοῦ ποτὲ Δημητρίου Θεοδοσίου, νῦν δὲ Πάνου Θεοδοσίου. εἰς 4ον.

(345) — Βιβλίον ψυχωφελέστατον καλούμενον Ἀόρα-

τος Πόλεμος. συντεθέν μὲν πρὶν παρὰ τινός σοφοῦ ἀνδρός, καλλωπισθέν δὲ νῦν, καὶ διορθωθέν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας παρὰ τοῦ ὀσιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρίου Νικοδήμου ἐν ᾧ προσετέθησαν παρὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ εὐχαι κατ' ἀλφάβητον ἐν εἴδει Οἴκου εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν κατανυκτικαὶ καὶ ὠραταί. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν, εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν ἀψῆς'. Ἐνετίηται 1796, ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ ποτὲ Δημητρίου Θεοδοσίου, νῦν δὲ Πάνου Θεοδοσίου· εἰς 8^{ον}.

(346) — Κυριακοδρόμιον, ἤτοι ἐρμηνεία καὶ μετ' αὐτὴν ὁμιλία εἰς τὸ κατὰ Κυριακὴν ἐν ταῖς ἀγίαις τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησίαις ἀναγινωσκόμενον Εὐαγγέλιον, συντεθέν ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου τοῦ πρώην Ἀστραχανίου καὶ Σταυρουπόλεως, ἀφιερωθέν δὲ τῇ πανσέπτῳ Τερακτύῃ τῶν ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν ὑπὸ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Ἀναστασίου Ζωσιμᾶ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων καὶ τῶν αὐταδέλφων αὐτοῦ, ἰδίᾳ τε δαπάνῃ ἐκδοθέν, ἵνα δωρεὰν διανεμηθῇ ἐν ταῖς ἀγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις. Ἐν Μόσχᾳ. Ἐν τῷ τῆς Κοινότητος τυπογραφείῳ παρὰ Ῥηδηγέριω καὶ Κλαυδίῳ, ἔτει 1796. Τόμ. 2. εἰς 4^{ον}.

(347) — Βιβλιάριον κατὰ Λατίνων, ἔχον ὄνομα Ἐγκύκλιος Ἐπιστολή· γραφεῖσα παρὰ τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Εὐγενίου, διδασκάλου τῆς ἤδη συγκροτηθείσης ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ ὄρει σχολῆς, συντόμως ἀπαριθμοῦσα τὰς Λατίνων μίαν πρὸς μίαν καινοτομίας, ἐκπομπεύει. Ἐτι δὲ περιέχει τὸ Πάτερ Ἡμῶν, ἐπιτηδείως ὅλον ἀρμοσθέν ὑπὸ σοφοῦ τινος ἱερέως εἰς τὸν Πάππαν, ὡς Λατίνων ὄντα Θεόν. Ἦδη δὲ τύποις ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου, πρὸς ὃν καὶ προσφωνεῖται. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. σωτηρίῳ ἔτει ἀψῆς'. εἰς 12^{ον}.

(348) — Στέφανος τῆς Ἀειπαρθένου, ἤτοι Θεοτοκάριον νέον, ποικίλον καὶ ὠραιότατον Ὀκτώηχον, περιέχον ἐξήκοντα δύο κανόνας πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μελουργηθέντας ὑπὸ εἰκοσιδύο ἱερῶν καὶ θεσπεσίων μελωδῶν ἐκ τῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους χειρογράφων βιβλίων μετὰ σπουδῆς καὶ πόνων πολλῶν συναχθέν, καὶ μετ' ἐπιμελείας διορθωθέν παρὰ Νικοδήμου μοναχοῦ τοῦ Ναξίου καὶ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν διὰ δαπάνης φιλοχρίστου τινός, εἰς δόξαν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς κοινὴν ἀπάντων τῶν τῆς Θεοτόκου εὐλαβῶν ἐραστῶν ὠφέλειαν. ἀφης'. Ἐνετίησι 1796. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ ποτὲ Δημητρίου Θεοδοσίου νῦν δὲ Πάνου Θεοδοσίου. εἰς 4ον.

(349) — Ἑρμηνεία τοῦ Θείου καὶ ἱεροῦ μεγάλου Κανόνος τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου ἀρχιεπισκόπου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου, ἐρμηνευθέντος θείῳ ἐλέει παρὰ τοῦ ταπεινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας Ἰωάννου τοῦ ἐκ τῆς Λίνδου. Τόμος Α'. περιέχων τὴν πρώτην, δευτέραν τε καὶ τρίτην ᾠδὴν, καὶ νῦν πρῶτον ἐκδοθεὶς εἰς κοινὴν τῶν Ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Βιέννη. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀφης'. 1796. Παρὰ Μαρκίδων Πούλιου. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Δὲν ἔτυχε νὰ λάβω ἀνὰ χεῖρας τὸν Β'. τόμον, καὶ ἐπομένως εἰκάζω ὅτι ὁ τόμος οὗτος δὲν ἐξ.δόθη.

(350) — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος τοῦ Θαυματουργοῦ. Ἡ τὸ πρῶτον μὲν εἰς φῶς φανείσα ἐπὶ τοῦ ἀοιδίμου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας, κυρίου κυρίου Ἰωάννου Σκαρλάτου Γκίκα Βοεβόδα· τὰ νῦν τὸ τρίτον ἐκδίδεται εἰς τύπον δαπάνη καὶ ἀναλώμασι τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος κυρίου Ἰωάννου Φλωρέσκουλου μεγάλου Βορνίκου τῆς Βλαχίας· προστεθέντων ἐν αὐτῇ τῶν τροπαρίων τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Παρακλητικοῦ κανόνος τοῦ ἐν ἁγίοις πα-

πρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος, ψαλλομένη εἰς πᾶσαν ἀνάγκην δεινῶν, ἐπιηρείας καὶ λοιμοῦ, καὶ τοῦ Ἐγκωμίου πρὸς τὸν Ἅγιον ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὰ παρὰ τοῦ ἁγίου δειχθέντα θαύματα. Βιέννη 1797. Παρὰ Μαρκίδων Πούλιου. εἰς 4ου

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς Α'. ἐκδόσεως τὸν Ἄριθ (144) τοῦ Καταλόγου τούτου. Ἄγνοῦ δὲ τὴν χρονολογίαν τῆς Β'. ἐκδόσεως μὴ συχούσης εἰς χεῖρας μου.

(351) — Εὐχαὶ τοῦ Λυχνικοῦ καὶ τοῦ Ὁρθρου, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Εὐχολογίου ἀπαραλλάκτως ἐκβληθεῖσαι, ὡς νῦν πρῶτον μετ' ἐπιμελείας ἀπάσης τυπωθεῖσαι, εἰς εὐμεταχειρεστέραν χρῆσιν τῶν ἐν πάσαις ταῖς ἁγίαις τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαις εὐλαβεστάτων ἱερέων σκέψει τε καὶ προτροπῇ τοῦ μακαριωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου, κυρίου Χρυσάνθου ἀψιζ'. Ἐνετίησιν 1797. Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

(352) — Ἀδὰμ Ζοιρνικαβίου Βορούτσου περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς· πραγματεία Θεολογικαὶ ἑννέα καὶ δέκα, ἐκ τῆς Λανιτίδος φωνῆς μεταφρασθεῖσαι, καὶ τισιν ἐπισημειώσεις διαπυκασθεῖσαι· καὶ Μάρκου Ἐρέσου τοῦ Εὐγενικοῦ κεφάλαια συλλογιστικὰ πεντήκοντα ἑπτὰ πρὸς Λατίνους, ἄχρι τοῦ νῦν ἀνέκδοτα. Καὶ Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλέως ἀπάντησις πρὸς Σωφρόνιον Ποκζάσκι, Ῥέκτορα τῆς ἐν Κιαβίῳ Σχολῆς, τὸν ἐν Γιασίῳ τῆς Μολδαβίας ἠγούμενον χρηματίσαντα. Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς ἐν Πετροπόλει Αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Ἐν ἔτει 1797. Τομ 2 εἰς φύλ.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Μεταφραστῆς καὶ ἐκδότης τοῦ θεολογικοῦ συγγράμματος τούτου εἶναι ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις ὅστις τὸ ἐξέδωκε πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἐνησχολεῖτο καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν θεολογικῶν πονημάτων καὶ ὄχι μόνον ποσεικῶν, ὡς ἐκήρυττον οἱ ἐχθροὶ τοῦ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς μεταφράσεώς του τῆς Διναϊάδος τοῦ

Οὐργιλίου. Ἡ χριστιανικὴ μέριμνα τοῦ μεταφραστοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ ζήλος του ὑπὲρ τῆς φίλης του πατρίδος ἐξάγονται ἀπὸ τὴν ἐφεξῆς ἀναφορὰν του πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίσσαν Αἰκατερίνην τὴν Β'. γεγραμμένην εἰς ἀπλῆν φράσιν, καὶ ἀποτελοῦσάν μέρος τοῦ Προοιμίου τοῦ α. τόμου, ἐνῶ ἡ μετάφρασις εἶναι εἰς τὴν ἀρχαίαν.

*Εὐσεβεστάτη Κραταισιάτη Γαληνοτάτη Αὐτοκράτωρ
κτ.λ. κτ.λ. κτ.λ.*

Κατὰ τὸν ἐνθεον πόθον τε καὶ ζήλον τῆς Πανσεβοῦς Σου βασιλικῆς καρδίας, ἰδοὺ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ τοῦ Θεοφρουρήτου Σου τούτου Κράτους, ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν, θεία χάριτι, θαυμασίως αὐξάνει, καὶ προάγεται, καὶ ἀνθειῶς τὸ κρίνον. Ἰδοὺ, ὡς ἄμπελος εὐθηνούσα, ἐξέτεινε τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως θαλάσσης, καὶ ἕως ποταμῶν τὰς παρφυάδας αὐτῆς. Ἡ σκιὰ αὐτῆς καλύπτει τὰ ὄρη, καὶ αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ. Ὁθεν εἰκότως ἡμεῖς τὰ πιστὰ τέκνα τῆς ἐκκλησίας, δὲν φθάνομεν οὔτε νὰ ἀποδώσωμεν ἱκανὰς τὰς ἀξιοχρέους εὐχαριστίας, οὔτε νὰ σιωπήσωμεν τὴν δικαιοσύνην χαρὰν μας. ὦ! εἰάν καὶ τὰ λοιπὰ κλήματα τῆς αὐτῆς ἀμπέλου ἀπελάμβανον τὴν ὁμοίαν ἐπιστάσιαν καὶ καλλιέργησιν! τουτέστιν, ἀν καὶ τὰ ἄλλα ὁμόπιστα τῶν εὐσεβῶν στίφη, ἤξιούνητο τῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως! Ἀλλ' ἐκεῖνα, παρὰ τοὺς ποταμοὺς Βαβυλῶνος, οἷον ἐγκαταλελειμμένα, μαραίνονται ἐλεεινῶς, ἀνάμεσα εἰς τὰς πυκνάς ἀκάρπους ἰτέας τῆς ἀπιστίας, ἢ τῆς κακοπιστίας, καὶ καταχερσοῦνται.

Βέβαια, ἡ τῶν Γραικῶν ἐκκλησία, καὶ τῶν λοιπῶν ἄλλων τῶν αὐτῆ ὁμοδόξων, ἐν ᾧ καὶ πόρρωθεν εὐχαρίστως ἀκούουσι, τῆς εἴτε θυγατρὸς, εἴτε καὶ ἀδελφῆς ἐκκλησίας, τῆς Ῥωσσιακῆς ταύτης, τὴν εὐκληρίαν καὶ τὴν ἐπαύξησιν· ἐπειδὴ δὲν εὐτυχεῖ καὶ ἐκείνη νὰ μελωδῆ ἀπαρενοχλήτως καὶ ἀνεπηρεάστως τὴν φῶδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς, τῆς ποτὲ μὲν

ιδίας, νῦν δὲ (φεῦ!) ἀλλοτρίας, δὲν εἶναι τρόπος νὰ μὴ σχετλιάζῃ, καὶ νὰ μὴ ὀλοφύρεται, συναισθανομένη, ἐκ παραθέσεως βαρυτέραν τὴν αὐτῆς ἀθλιότητα, οὔτε εἶναι παράλογον, ἐὰν, βλέπουσα τὴν εὐτεχνίαν τῆς ἀδελφῆς Φεννάνας, κατηριᾶ καὶ σκυθρωπάσει ἡ Ἄννα ἢ ἄγονος, καὶ ἂν ὀδυνᾶται περιπαθῶς καταδυσωποῦσα τὸν Ἐλκανᾶ τὸν αὐτῆς Κύριον. Δός μοι τέκνα.

Ἡ συμφορὰ ὧδε, διὰ τὰς τῶν καιρῶν περιστάσεις, καθίσταται ἀθεράπευτος. Καὶ ἡ Ἄννα, ἕως οὔ ὁ θεὸς συγχωρεῖ, ἔχει νὰ μένη κατώδυνος. Ἀλλὰ... Γαληνοτάτη Κυρία! Μήτι, ἐὰν λαλήσω, οἱ Κωνσταντινοὶ, οἱ Θεοδοῖοι, καὶ οἱ Γουστινιανοὶ, κῆ: κῆ: ὧν ἀξιαγάστως τὸν φιλόχριστον ζῆλον ἐν ψυχῇ τρέφεις, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔφθανον νὰ ἐκτείνωσιν εἰς τοὺς πιστοὺς τὸν βραχίονα τῆς αὐτοῖς δοθείσης κοσμικῆς δυνάμεως, ἐπεμελοῦντο νὰ ἐνεργῶσιν ὑπὲρ τῶν πιστῶν κατὰ ἄλλους διαφόρους τρόπους, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀνελάμβανον τὴν φροντίδα εἰς τὸ νὰ πληθύνωνται διὰ χειρὸς (μήπω εὐρεθέντος τότε τοῦ τύπου) τὰ ἀντίγραφα τῶν Ἀγίων Γραφῶν, καὶ τῶν ἄλλων βιβλίων, καὶ οὕτω νὰ διαδίδωνται, ὡς ὄπλα ἀμυντήρια, εἰς τοὺς ἔξω τῆς ἐπικρατείας αὐτῶν τὴν εὐσέβειαν ἀσπαζομένους.

Κατὰ τοῦτον τὸν ἀξιομίμητον τρόπον, ἐπωφελέστατον ἐγκρίνω, ἂν κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς, διαδοθῇ εἰς τὰς ἀπανταχοῦ Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας, ἐν τι τοιοῦτον ὄπλον. Θέλω νὰ εἰπῶ, ἐν τι βιβλίον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀπαντᾷ ἰσχυρῶς εἰς τὰ ἀπατηλὰ Σοφίσματα, δι' ὧν οἱ Δυτικοὶ καινοτόμοι ἐπιβουλεύονται τὴν Πίστιν τῶν ἐν αὐταῖς ὀρθοδόξων. Ὁ κατὰ τῆς Γραικίας πνευματικὸς οὗτος πόλεμος, μεμιγμένος πολυλάκις καὶ μὲ βίαν σωματικὴν καὶ ἐγκόσμιον, εἶναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους μὲ τὸν πόλεμον ἐκεῖνον, ὅστις ἐκινεῖτο εἰς τὰς Πολωνικὰς χώρας ἄχρι τῆς σήμερον. Ἀγωνίζονται καὶ ἐκεῖ ἀκαταπαύστως οἱ Λατῖνοι νὰ συστήσουν κατὰ διαφό-

ρους τρόπους τὴν κακέμφοτον οὐτῶν ἔνωσιν, καθὼς ἠγωνίζοντο καὶ ἐδῶ. καὶ συλαγωγούσιν ἐπομένως πολλούς· Ἡ Θράκη, ἡ Ἰλλυρίς, ἡ Μακεδονία, καὶ ἡ λοιπὴ Ἡπειρος· αἱ Νῆσοι τοῦ Μεσογείου, καὶ αἱ τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους· αἱ ἐπὶ τῆς Ἀσίας χῶραι αἱ παραθαλάσσιοι· ἡ Συρία, ἡ Ἀντιόχεια, ἕως αὐτῆς τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα τῆς τῶν Γραικῶν Ἐκκλησίας ἔτι ἐπιπολάζουσι τινὰ λείψανα, γίνονται τὰ πάντα ὑπὸ τῶν Μισσιοναρίων ἀνάστατα, ὅθεν τὸ τοιοῦτον βιβλίον, ὅπερ εἶπον, ἐμπίπτον εἰς χεῖρας τοῦλάχιστον τῶν λογικωτέρων καινοημονεστέρων, γίνεται οἷόν τις φραγμὸς ἰσχυρὸς, διὰ τὴν ἀντικόψην ὁπωσοῦν τὸ σφοδρὸν ῥέυμα, καὶ τὴν ἀνάχυσιν τῆς καινοτομίας, ἣτις ἐπαπειλεῖ ἕως τέλους καὶ τὸν ὄλοσχερῆ καταποντισμόν.

Τοιαῦτα πολλὰ βιβλία, εἰς ὄλοκλήρους ἑκατοντάδας, ἐν διαστήματι ἤδη χιλίων χρόνων ἀπὸ τοῦ σχίσματος ἕως τοῦ νῦν ἀριθμούμενα ὑπὸ τῶν προμάχων τοῦ παλαιοῦ καὶ ὀρθοῦ φρονήματος ἡμῶν ἐφιλοπονήθησαν, δὲν εὐρίσκω ὅμως ἰσχυρότερον ἄλλο, οὐδ' ἀκριδέστερον, τοῦ συγγράμματος Ἀδὰμ τοῦ Ζερνικαβίου, ὅστις Βοροῦσσος μὲν τὸ ἔθνος, Λουθηρανὸς ἐκ γενετῆς καὶ ἀνατροφῆς τὴν θρησκείαν, προσήλυτος μετέπειτα προσελθὼν τῇ ὀρθοδόξῳ ἡμῶν ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν Βατουρίνω πόλει τῆς Μικρᾶς Ῥωσσίας ἀνεχωρήσας, συνέγραψε μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ, περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος θεολογικὸν σύγγραμμα αὐτοῦ, τὸ εἰς δέκα ἐννέα πραγματείας διηρημένον, καὶ ἐν αὐτῷ ἐξήντησε τρόπον τινὰ, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τὴν πρωτίστην αἰτίαν τοῦ τῶν ἐκκλησιῶν Σχίσματος, μὲ τὴν τελειότητα καὶ ἀκρίβειαν, ὥστε (κατὰ τὴν κρίσιν καὶ ἐπιμαρτύρησιν τοῦ σοφοῦ Νοβογροδίας ἀρχιεπισκόπου Θεοφάνους τοῦ Προκοπόβιτς) οὐδὲν περαιτέρω δύναται τις, ὅτε νὰ προσθέσῃ, οὔτε νὰ ἐπιθυμήσῃ. Αὗται αἱ πραγματεῖαι, αἵτινες πρὸ εἴκοσιν ἐνιαυτῶν ἐτυπώθησαν Λατινιστῆ

ἐν Ῥηγισμόντῳ, μεταπεφρασμέναι ἤδη εἰς τὴν διάλεκτον τὴν Ἑλληνικὴν, εἶναι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τὸ πλεον ἰπωφελές εὐεργέτημα, καὶ ἐπιβοήθημα.

Αἱ πρὸς τὰ Βορειότερα ταῦτα θέματα Ἐκκλησίαι, δὲν ἀπελείφθησαν εἰς ἄλλους παρελθόντας καιροὺς νὰ ἀπολαύσουν μίαν παρομοίαν συμμαχίαν, παρὰ τῶν πρὸς ἀνατολὰς, καὶ πρὸς νότον. Μελέτιος ὁ Πηγᾶς μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ Κρής, Πατριάρχης χρηματίσας Ἀλεξανδρείας, Ἄνθρωπος ἱερώτατος καὶ σοφώτατος, πρὸ διακοσίων χρόνων, ἐστήριξε διὰ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, οὐ μόνον τοὺς ἐν τῇ Ἰρακίᾳ ὑπὸ Λατίνων τότε ἐπηρεαζομένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ταῖς Ῥωσσίαις ὀρθοδοξοῦντας, καθὼς παριστῶσιν αἱ πρὸς τὸν Κναίζην Βασίλειον, καὶ αἱ πρὸς διαφόρους Λέχους τε καὶ Λιτουανούς μεγιστᾶνας ἐπιστολαὶ αὐτοῦ, ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων ἀναφερόμεναι, καὶ παρ' Ἀγγλοῖς τέως ἐν Λονδίνῳ, κατὰ τὸ 1624, ἑλληνιστὶ ἐκδεδομένα. Δικαιότατον εἶναι, τὸ νὰ συμμαχῇ τώρα ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἡ Βορειότερα Ἐκκλησία τὴν Νοτιωτέραν· καὶ μάλιστα εἰς τὰς χρυσᾶς ταύτας ἡμέρας τῆς θεοστηρίχτου Σῆς βασιλείας, Κυρία! ἐν αἷς ἡ ζοφερὰ σκοτομήνη, καὶ πυκνὴ ἀχνὺς τῆς Δυτικῆς ἑτεροδοξίας, ἄρχησε νὰ ἐκλείπη καὶ νὰ διασκεδάζεται.

Καθὼς λοιπὸν αἱ τοῦ ῤηθέντος Μελετίου τοῦ Πηγᾶ ἐπιστολαὶ τότε, περὶ τὸ τέλος τοῦ Ις'. αἰῶνος ἐξεπήγασαν ἀπὸ τῆς Γραικίας εἰς τὴν Ῥωσσίαν, οὕτως αἱ Θεολογικαὶ πραγματεῖαι Ἀδὰμ τοῦ Ζοιρνικαβίου, προεξεληθοῦσαι κατὰ τὸ παρὸν ἀπὸ τῆς Ῥωσσίας, εὐλογον εἶναι νὰ κοινολογηθῶσιν εἰς τὴν Γραικίαν ἀνάπαλιν. Αἱ δὲ πραγματεῖαι αὗται, ἀπὸ τῆς Λατινικῆς γλώσσης ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν μεθερμηνευθεῖσαι, παρ' ἐμοὶ εὐρίσκονται ἑτοιμαὶ μετὰ καί τινων ἐπισημειώσεων, οὐχὶ περιττῶν ἴσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ὅθεν προσπίπτω ἱκετικῶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐ-

τοκρατορικοῦ Ὑμῶν Θρόνου, καὶ δέομαι ἵνα δι' ὑπερτάτου ἐπιτάγματος ἐκδοθῶσιν ἐν τῷ τῆς ἐνταῦθα Ἀκαδημίας Τυπογραφείῳ, διὰ νὰ εἶναι εἰς τὰς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους ἐκκλησίας, ὡς ἀντιδότον δραστηριώτατον καὶ σωτηριωδέστατον, κατὰ τῆς ὀλεθρίου καινοτομίας τοῦ Καθολικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ Δόγματος.

Ναὶ Κυρία Εὐσεβεστάτη καὶ Πανευσπλαγχνικωτάτη! Νεῦσον εἰς τὴν θερμὴν ἰκεσίαν τοῦ ταπεινοῦ καὶ πιστοῦ δούλου καὶ ὑπηκόου Σου! Ὁφεληθήτω ἡ πανάθλιος Γραικία ὑπὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς Προστάτιδος, καὶ διὰ τοῦ Πνευματικοῦ τούτου ἐπιβοηθήματος, καθὼς καὶ ἄλλας κοσμικὰς βοηθείας καὶ ὠφελείας πολλὰς καὶ μεγάλας ἀπήλαυσεν.

Ἔως ἐδάφους ὑποκλίνας, τοῦτο θερμότατα καθικετεύω

Ὁ ταπεινὸς Ε. Ὁ Β'.

(353) — Χριστιανικὴ Ἀπολογία συντεθεῖσα μὲν ὑπὸ τινος φιλαδέλφου χριστιανοῦ πρὸς ὠφέλειαν τῶν εὐσεβῶν, ἀξιῶσει τοῦ παναγιωτάτου καὶ θειοτάτου Πατριάρχου κυρίου Γρηγορίου. Ἐπιθεωρηθεῖσα δὲ καὶ πολλαχοῦ ὡς οἶόν τε ἐπιδιορθωθεῖσα παρά τινος εὐσεβοῦς φιλοσόφου. Ἡδη δὲ τυπωθεῖσα ἀναλώμασιν ἀνδρὸς ζηλωτοῦ, καὶ θεοσεβοῦς. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ ἔτει αψψή. εἰς 8ον. μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ συντάκτης ἢ ἐκδότης τῆς Ἀπολογίας ταύτης εἶναι ἰατρός τις ὀνομαζόμενος Βασίλειος, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐφεξῆς γνωμοδότησιν καὶ συστατικὴν τῶν ἐπὶ τῶν τυπωθέντων βιβλίων ἐφόρων τῆς Ὀθωμ. Πύλης. Μετετυπώθη δὲ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1805 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. Ἀναφέρω ἴδε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος γνωμοδότησιν ὡς μαρτυρίαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ τέλη τῆς ἰή. ἑκατονταετηρίδος. συστηθείσης ἐφορίας ἐπὶ τῶν ἐκεῖ ἐκδιδομένων βιβλίων.

« Ἡμεῖς οἱ κατὰ τὸν ὑψηλὸν προσκυνητὸν ὄρισμὸν ἀποκατασταθέντες προστάται τῆς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Τυπογραφίας, δηλοποιοῦμεν ὅτι τὸ παρὸν βιβλίον χειρόγραφον, Χριστιανικὴ ἐπιγραφόμενον Ἀπολογία, ἐνεργῶς

νίσθη ἡμῶν παρὰ τοῦ ἐξοχωτάτου ἄρχοντος Ἰατροῦ Βασιλείου, τοῦ καὶ Ἐφόρου τῆς Τυπογραφίας ταύτης, καὶ ὡς μὴ περιέχον τι ἐναντίον τῆ ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, καὶ τῆ πολιτικῆν Διοικήσει ἐκρίθη ἄξιον ἐκδόσεως, καὶ ἐλευθέρου πωλήσεως ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις, ἅτε δὴ ἐσφραγισμένη πρὸς ἐνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν. ἀψψή. Δεκεμβρίου α΄.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πενταρχίας.

Κωνσταντίνος Ἰψηλάντης μέγας Διερχμηνεύς.

Ἐρέτιον Σαμουήλ, Κυζίκου Ἰωακείμ.

Ἀλέξανδρος Πάνος Χαντζερῆς. Ἰωάννης Κρατζᾶς μέγας Πρωτέλικος. *

(354) — Ψαλτήριον Δαβὶδ τοῦ προφήτου καὶ βασιλέως, οὗ ἐν τῷ τέλει προσετέθησαν αἱ τε ᾠδαὶ καὶ ἡ ἐρμηνεία ὅπως χρῆ στιχολογεῖσθαι ἐν ὄλῳ τῷ ἐναυτῷ τῷ ψαλτήριον, καὶ ἄλλα ἤδη μετὰ τινος προοιμίου τυπωθὲν ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Τυπογραφείῳ. ἔτει ἀψψή. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ ἐκδοσις αὕτη μετετυπώθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1812 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

(355) — Νέον Μαρτυρολόγιον, ἧτοι Μαρτύρια τῶν νεοφανῶν μαρτύρων τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους μαρτυρησάντων· συναχθέντα ἐκ διαφόρων συγγραφέων, καὶ μετ' ἐπιμελείας ὅτι πλείστης διορθωθέντα, καὶ σὺν Θεῷ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα, διὰ συνδρομῆς φιλοχρίστων καὶ φιλομαρτύρων Χριστιανῶν, τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πραγματευομένων εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐνετίησιν ἀψψή'. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(356) — Ἐλετουργία ἱερά, ἧτοι διατύπωσις σύντομος τῶν ἱεροτελεστιῶν, τῶν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Γραικο-Ῥωσικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνωθεν ἕς γε καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς παρατηρουμένων. συνταχθεῖσα μὲν Ῥωσιστὶ καὶ προεκδοθεῖσα παρὰ τοῦ παγιερωτάτου καὶ σοφωτάτου ἐν Ἱεράρ-

χαις κυρίου Γαβριήλ, Μητροπολίτου τῆς μεγάλης Νοβογροδίας καὶ τῆς Ἀγιοπετροπόλεως. ἐπὶ δὲ τῆς ἀγιωτάτης Συνόδου, τῆς τὴν Ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν διοικούσης, ἀξιοπρεπέστατα προεδρεύοντος· ἑλληνιστὶ δὲ μηθερμηνευθεῖσα ὑπὸ Ε. Α. Α. τοῦ Β. ἐν Πετροπόλει ἐκδοθεῖσα ἔτει αψψθ'. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὑπὸ τῶν ἀρχικῶν στιχείων Ε. Α. Α. τοῦ Β. καλύπτεται τ' ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ τῆς βίβλου ταύτης Βύγενίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀστραχανίου τοῦ Βουλγάρου.

(357) — Ἐπιτομὴ ἐκ τῶν προφητανακτοδαβιτικῶν ψαλμῶν ἀπάνθισμα διαφόρων κατανυκτικῶν εὐχῶν· περιέχον καὶ τὰς θεολογικάς, καὶ πρὸς θεῖον ἔρωτα θεωρητικάς τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου· Ἐπισκόπου Ἰππῶνος· ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ λόγος τις περὶ μετανοίας· καὶ ἐν τῷ τέλει λόγος ἕτερος περὶ ἀρχιερωσύνης· νῦν μὲν τύποις ἐκδοθέντα διὰ δαπάνης τοῦ παναγιωτάτου καὶ θειοτάτου οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Νεοφύτου, ἐπιμελῶς δὲ διορθωθέντα παρὰ τοῦ ἐν Μοναχοῖς ἐλαχίστου Νικοδήμου εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν· ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ· ἔτει 1799. εἰς 4ον.

(358) — Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, Πηδάλιον τῆς νοητῆς Νηὸς, τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας, ἧτοι ἅπαντες οἱ ἱεροὶ, καὶ θεῖοι κανόνες τῶν ἁγίων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων· τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων· τῶν τοπικῶν· καὶ τῶν κατὰ μέρος θείων Πατέρων. Ἑλληνιστὶ μὲν, χάριν ἀξιοπιστίας ἐκτιθέμενοι, διὰ δὲ τῆς καθ' ἡμᾶς κοινοτέρας διαλέκτου πρὸς κατάληψιν τῶν ἀπλουστέρων ἐρμηνευόμενοι, παρὰ Ἀγαπίου ἱερομονάχου, καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ· καὶ μετ' ἐπιμελείας ἀνακριθέντες, καὶ διορθωθέντες, ψήφῳ τοῦ Παναγιωτάτου

καὶ τῆς ἱερᾶς καὶ ἁγίας Συνόδου, ἐπιστασία δὲ καὶ ἐπιμελεία τοῦ εὐτελοῦς ἐν ἱερομονάχοις Θεοδωρίτου Ἀθανασίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐν Λειψία, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βραϊτκόφφ καὶ Αἶρτελ. αω. 1800. εἰς φύλ.

(359) — Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐνός Θεοῦ. Ἐγχειρίδιον περιέχον τὰ ἄσματικὰ ἐγκώμια καὶ τὸν κανόνα τοῦ Ἐπιταφίου, τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ τετυπωμένα, ἐπιμελῶς ἤδη διορθωθέντα, μετὰ καὶ τοῦ ἀναστασίμου κανόνος τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τοῦ Πάσχα· τύποις ἐκδοθέν, πατριαρχεύοντος τοῦ παναγιωτάτου καὶ θειοτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Νεοφύτου, ἀναλώμασι μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου καὶ φιλοχρίστου ἐν πραγματευταῖς κὺρ Σεραφεῖμ, υἱοῦ Ἀθανασίου Μουρμούρογλου, τοῦ καταγομένου ἐκ τοῦ χωρίου Φερτέκ, καὶ ἤδη κατοικοῦντος ἐν τῇ κατὰ Καισάρειαν κωμοπόλει τῇ καλουμένῃ Νέμσσερ, εἰς ψυχικὴν αὐτοῦ τε καὶ τῶν γονεων αὐτοῦ σωτηρίαν· ἐπιμελεία δὲ καὶ διορθώσει Νικοδήμου μοναχοῦ εἰς ὕμνον τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ταφέντος, καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ εἰς εὐχερεστέραν χρῆσιν τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ψαλλόντων· ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Τυπογραφείῳ. ἔτει 1800. εἰς 4^{ον}.

(360) — Εἰς δόξαν Πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐνός Θεοῦ. Βίβλος τῶντι ψυχωφελεστάτη, καλουμένη Γυμνάσματα Πνευματικά· διαμερασμένα εἰς μελέτας, ἐξετάσεις καὶ ἀναγνώσεις, ἅπερ προσθήκαις ὅτι πλείσταις, καὶ ἀφαιρέσεσι, καὶ ἀλλοιώσεσι, καλλωπισθέντα τε, καὶ μετ' ἐπιμελείας διορθωθέντα, καὶ σημειώμασι διαφόροις καταγλαῖσθέντα παρὰ τοῦ ὀσιολογιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρίου Νικοδήμου· νῦν πρῶτον τύποις ἐξεδόθησαν διὰ φιλοτίμου δαπάνης καὶ σπουδαίας ἐπιστασίας τοῦ τιμιωτάτου καὶ χριστιανικωτάτου κυρίου Δημητρίου

Καρυτζιώτου τοῦ ἐκ Πελοποννήσου· εἰς κοινὴν ἀπάντων τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν. Ἐνετίησιν 1800, αῶ'. Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον

(361) — Κανονικόν, ἦτοι οἱ θεῖοι κανόνες τῶν ἁγίων καὶ πανσέπτων Ἀποστόλων, τῶν τε Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων, ἐν ἐπιτομῇ συνειλεγμένοι παρὰ Χριστοφόρου μοναχοῦ τοῦ ἐκ τῆς κατὰ τὴν εὐαγγῆ Μονῆς τῶν Ἰβήρων προδρομικῆς Σκήτεως· ὑφ' οὗ καὶ σημειώσεις ἐκ διαφόρων ἱερῶν διδασκάλων εἰς αὐτὸ τοῦτο συνεργανισθεῖσαι προσετέθησαν· ὅπερ τῇ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Θεοτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Νεοφύτου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἀξιώσει, σπουδῇ τε αὐτῶν καὶ δαπάνῃ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδέδοται. Ἐν τῷ τῷ Πατριαρχεῖοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ. ἔτει αῶ'. εἰς 4ον.

(362) — Ὁ Ἐξωτρακισμὸς τοῦ ἀσεβοῦς Χριστοδούλου τοῦ Μονοφθάλμου τοῦ ἐξ Ἀχαρνανίας, ἦτοι τὸ κατὰ τῆς ἀτεθείας αὐτοῦ ἐξενεχθὲν, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησίαις ἀναγνωσθὲν φρικτὸν Συνοδικόν· ἤδη πρῶτον τυπωθὲν μετὰ τοῦ Ηροσιμίου. Ἐν Βούδα. Τύποις τοῦ κατ' Οὐγκαρίαν Βασιλικοῦ Πανδιδακτηρίου. 1800. εἰς 8ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τοῦ βιβλίου τούτου τὸν ἀνωτέρω (ἀριθ. 335)

(363) — Ἑρμηνεία εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πονηθεῖσα παρὰ τινος εὐσεβοῦς, ὀδηγηθέντος εἰς τὴν ἔρευναν αὐτὴν ἀπορρήτοτέρα δυνάμει οὐ ἢ κλίσις καὶ τάξις φέρει τοὺς ἀκολούθους κεφαλαιώδεις ἀριθμοὺς ηο. β. φηέ. β. ρξγ. ἤδη πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα πρὸς ὠφέλειαν τῶν φιλοῦντων τὴν ἀλήθειαν. Ἐν Λειψία. παρὰ τῷ Τυπογράφῳ Βραττκόφφ καὶ Αἰρτελ αῶ'. 1800. εἰς φύλ.

(364) — Σύντομος Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης. Μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς τῶν Ῥώσων διαλέκτου εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἀπλήν γλῶσσαν πρὸς χρῆσιν τῶν τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξων τέκνων ὑπὸ Δημητρίου Νικολάου τοῦ Δαρβάρεως, καὶ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου Νικολάου. Ἐν Βιέννῃ. Τύποις Ἰωάννου Καρόλου Σχουενδέρεω. 1800. εἰς 12ον.

